

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke
den 19. februar 2017

Kirkedag: Seksagesima/A

Tekst: Es 55,6-11; 1 Kor 1,18-25; Mk 4,1-20

Salmer:

SK: 392 * 450 * 451 * 152 * 153 * 192,9 * 154

LL: 392 * 447 * 449 * 153 * 152

Når vi hører denne lignelse af Jesus, så er der særligt to synsvinkler, som ofte melder sig hos os. Det ene er en bedømmelse af, hvilken form for jordtype, de andre er. Det andet er, hvilken form for jordtype, jeg selv er. Der er direkte forkerte perspektiver over begge synsvinkler. Men den første, den med, hvilken type de andre er, er fuldstændig forkert. Det kommer ikke mig eller dig ved, og det tilkommer ingen af os, at bedømme og vurdere de andre. Det tilkommer ingen af os at vurdere og bedømme hinandens alvor af troen, og dermed heller ikke, hvor meget kornet vokser hos den enkelte. Det tilkommer ikke os, fordi vi meget nemt kommer til at vurdere det ud fra, hvad vi selv synes er ret kristen tro. Og vores måde at tro på er jo de rigtige frugter, så hvis de andre ikke har det på samme måde som mig, så må de være en dårligere jord end mig.

Og så siger du måske: Sådan er der da ingen, der tænker om andres kristentro. Jo, det er der. Kristentro er lige så stort et parameter at måle og vurdere og bedømme hinanden på som tøjstil, hårfarve, boligindretning, bil, børnenes opdragelse eller hvad vi nu bruger som grundlag for at have en mening om hinanden. Og det gælder både iblandt bekendende troende i kirkens rammer, og det gælder dem udenfor disse rammer. Indenfor bedømmes indad, men også udad, og udenfor dømmes

også indad. Også på troen. Og det er direkte ukristeligt. Og vi bør øve os i at lade være.

Der er så også mennesker, der bruger Jesu lignelse til at bedømme sig selv, prøve at finde ud af, hvor i spektret af de fire jordtyper ligger de selv henne? Er ord om Gud dem totalt ligegyldige; tager de lidt til sig, men lader det ligge igen, når andre tanker og bekymringer trænger sig på; eller suger de det til sig, så det rigtig slår rod og sætter præg på livet? Jeg må indrømme, at skal jeg måle mig selv på den måde, så kan det ind i mellem blive meget pinligt for mig selv. For der er ord i Bibelen, jeg helt klart ved, har slået rod, og jeg bygger mit liv på det; men der er da så sandelig også ord, der for længst er blevet overskygget af alt muligt andet. Og der er jo også ord, der ikke fik en chance, jeg var totalt døv for dem.

Men det kan også blive vildt frustrerende. For må jeg nu erkende, at jeg er den hårde klippegrund, og Guds ord ikke har en chance for at få betydning for mig, så er det ikke så godt. Hvad skal jeg så gøre for at blive den gode jord, som bærer så overmeget frugt?

Problemet i det hele taget her er mig, jeg'et. Jeg fokuserer på mig. Jeg tror faktisk, at det er et af de største problemer for Guds ord i det hele taget, og også i vores tid. Vi er så utroligt jeg-fikserede. Vi kan slet ikke forestille os, at det hele ikke handler om mig. Og det er en kæmpe udfordring for kirkens ord om Gud, for Bibelens budskab. For Bibelens budskab er Gud-fikseret. Og at skulle forene disse to, jeg'et og Gud, som er så forskelligt fikseret, det er næsten en umulighed. Og det er det så kun, fordi vi igen er jeg-fikseret og har os selv som udgangspunkt. Hvordan får jeg passet Gud til?

For Bibelen har faktisk ikke problemet. Bibelen er Gud-fikseret. Men dette fikspunkt bringes hele tiden i spil i menneskers liv. Det er der én årsag til. Kærlighed. Kærlighed her forstået som den kraft, der vil fællesskab, der vil hjælpe, som vil bryde mure ned, som vil mere end menneskeligt muligt. Dét findes kun fuldt forenet i Gud selv.

Problemet for os er, at vi vil for så vidt også gerne Gud; men for mange af os er drivkraften til det, intellektet. Der er rigtig mange af os, for hvem tro bliver lig med forstand og forståelse og accept. Derfor kan mennesker sige, at kan de ikke forstå eller acceptere (underforstået med deres hjerne), så kan de heller ikke tro (med deres hjerte). Derfor bliver dette skisma mellem Gud og mennesker. For, for den ene er midlet kærlighed, og for den anden er midlet forståelse. Det kommer der aldrig et forhold ud af.

Og det er det, Jesus fremhæver, når han taler om, at nogle skal se og ikke se, høre og ikke høre, og de skal ikke omvende sig og få tilgivelse.

Her er ikke tale om, at nogle på forhånd er udelukket fra Gud eller Guds ords virkning. Her er tale om en erkendelse af og en beskrivelse af, at nogle mennesker ganske enkelt gør det umuligt for Guds ord at trænge ind og slå rod og bære frugt. For de kan ikke se kærligheden hos sædemanden, hos Gud. De kan ikke se kærligheden, for de prøver at forstå den. Men de prøver at forstå den med sig selv som fikspunkt, for det hele handler jo om mig.

Når det handler om kærlighed mellem os mennesker, og f.eks. i et parforhold, så taler jeg ofte med brudeparrene om, at det handler om at elske både med hjerte og hjerne. Det gør det

også, når det handler om fællesskab med Gud. Det handler om både-og. Men alt for ofte bliver det til et enten-eller.

Derfor skal lignelsen om sædemanden få os til at være fikseret, fokuseret på Gud. Vi skal se lignelsen først og fremmest som en fortælling om Gud, der godt ved, at Hans ord får meget blandet modtagelse hos os mennesker i forskellige situationer og tider. Men det får ikke Gud til at holde sig tilbage i ligegyldighed eller fornuftig kalkulation over indsats og udbytte. Tværtimod. Gud strør med gavmild hånd, som en sædemand, der sår vidt og bredt. Vi skal se fortællingen som en fortælling om Gud, der vil os så meget, at Han giver os sit ord over alt og i alle situationer, således at hvor der gives mulighed, der kan det slå rod. Vi skal se det som en fortælling om, at når Guds ord slår rod og får lov at få betydning, så bærer det en mangfoldighed af frugt. Guds ord har i sig kraften til at blive stort og udbytterigt, det skal bare kunne gro. Og det udbytte bliver til føde for os. Guds frugtbare og kraftfulde ord bliver til udbytte for os.

Vi skal først fokusere på Gud. Og det skal vi, fordi Gud først fokuserer på os. Vi skal fokusere på Gud og tage Hans ord til os i kærlighed til Hans vilje til at ville os. Og når Hans ord modtages, vil vi se det vokse, og i dets kraft og udbytte vil vi se Gudsriget udfolde sig for os. Derfor handler det ikke så meget om, hvilken type jord jeg er, som det handler om, om jeg tager ordet til mig i kærlighed eller lader det begrænse sig i min forstand. Det hedder et sted, hvor en mand siger til sin præst: ”Du må undskylde, men min forstand forhindrer mig ganske enkelt i at tro på Gud!” hvortil præsten svarede: ”Jamen, det kan da ikke være så stor en forhindring!”

Forstand og uforstand kan være en kæmpe hindring i, at Guds ord slår rod i vore liv. Derfor sår Gud heller ikke forstandens

ord, men kærlighedens ord, og deri kan vi både se, høre og modtage Guds tilgivelse. Da kan kærlighed og fællesskab mellem Gud og os gro og bære frugt.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen